

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ไม่มีใครลำบากยิ่งกว่าพระโพธิสัตว์

เดี๋ยวนี้ไปที่ไหนเขาอยากเห็นแต่ตัวจริง ๆ แสดงว่าเรานี้ปลอมมากทีเดียว ไปที่ไหนมีแต่อยากเห็นตัวจริง แสดงว่าเรานี้ปลอมทั่วประเทศไทยมาแล้ว ระบาดไปหมด เราปลอม แม้ที่สุดไปในรถนี้ก็เหมือนกัน ต้องปิดม่านเอาไว้ไม่งั้นเขาจะเห็นตัวจริง เพราะมันมีแต่ของปลอมเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นนะ อันนี้เรามันไม่มีอะไรกับใครชิ เราก็กึ่งเห็นเจตนาของเขา เจตนาที่เป็นสิริมงคลแก่เขา แต่ละคราย ๆ อยากพบอยากเห็น เราก็กึ่งไปอีกแบบหนึ่งมันไม่มีอะไรกับใคร ไปไหนก็ไม่มีอะไรกับใคร พุดรวมเลยสามแดนโลกธาตุ ไม่มีอะไรกับใครกับอะไร แน่ เวลาเขามาเกี่ยวข้องกับเรามันก็เหมือนยกทอง นี่น้ำหนักก้อนอิฐ ก้อนอิฐก้อนนี้มีน้ำหนัก ๑๐ กิโล ทองก้อนนี้มีน้ำหนัก ๑๐ กิโล

เขายื่นทองมาให้เรานี้มันเทียบปั๊กกันทันที ความสรรเสริญกับความนิทานมีน้ำหนักเท่ากัน เขายื่นทองมาปั๊ก อยากรู้อยากเห็น เราเกี่ยวข้องกับเขาเท่ากับเรายกทอง ๑๐ กิโลหนักขึ้น ถ้าเราไม่ยกเราอยู่เฉย ๆ ก็ไม่มีอะไร ไม่มีอะไรมาเกี่ยวข้องกับเราอยู่ตามหลักธรรมชาติของจิตก็เป็นอย่างนั้น ถ้ามีอะไรเข้ามาเกี่ยวไม่ว่าความดีความชมนี่ พุดตามหลักธรรมชาติไม่ได้เหยียบย่ำทำลายอะไร หลักธรรมพุดตามหลักธรรมชาติทั้งสองอย่างนี้ จะว่าดีกับชั่ว หรือความนิทานสรรเสริญ ว่าอย่างนั้นก็ถูก ทั้งสองนี้มีน้ำหนักเท่ากัน เหมือนเรายกอิฐน้ำหนัก ๑๐ กิโล กับยกทองคำน้ำหนัก ๑๐ กิโล น้ำหนักเท่ากันแล้วทำไง ไม่ยกทั้งสองไม่หนักทั้งนั้น แน่ ไม่ยกเลยทั้งสองไม่หนักทั้งนั้น คือไม่ยุ่งกับอะไรเลย อยู่ตามหลักธรรมชาติ อันนั้นมาเกี่ยวนั้น อันนี้มาเกี่ยวนี้ มันก็ต้องยกน้ำหนัก

ที่นี้พิจารณาไปถึงเรื่องพระพุทธเจ้า ทรงปรารถนาพุทธภูมิความเป็นพระพุทธเจ้า ตั้งแต่เริ่มแรกจนกระทั่งได้เป็นศาสดาองค์เอก ก็ทรงปรารถนาเพื่อยกน้ำหนักทั้งดีทั้งชั่วคละเคล้ากันไป แนะนำสั่งสอนกันไป ซึ่งเท่ากับยกน้ำหนัก เมื่อพิจารณาตามเหตุตามผลแล้วมันก็ทน เหมือนพระพุทธเจ้าทาสั่งสอนสัตว์โลกนั้นแล ท่านก็ทน จะไม่หนักหรือพระพุทธเจ้าทรงรับภาระสั่งสอนสัตว์โลกนะ แต่ก็ทรงเล็งเห็นเหตุเห็นผลหนักก็หนักแค่ผิวเผิน ๆ แต่ส่วนสัตว์โลกหนักเพื่อลุ่มเพื่อจมเพื่อความทุกข์ความทรมานนี้มากต่อมาก จึงต้องเอื้อมพระหัตถ์ถ่วงไปจุดขึ้นมา ๆ แม้จะลำบากบ้างก็ทนเอาดีกว่าจะปล่อยให้พวกนี้จมเลย ๆ ไม่มีจุดหมายปลายทาง นั้นเอามาเทียบหมดนะ

ไปที่ไหนก็อย่างนั้น ต้องปิดม่านรถไม่ให้ใครเห็น ไปในรถนี้ถ้าเขาไม่ทราบไว้ก่อนจะไม่รู้ เปิดแต่ข้างหน้า ข้างหน้าไม่มีม่านมีแต่กระจกรถ ข้าง ๆ นี้ปิดหมด เห็นไม่

ได้นะ พอมองบ๊อบจับปุ๊บเลยทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ แสดงว่าตัวปลอมนี้ก็แม่นยำมากอยู่นะ ไม่มีใครสงสัย ดูตัวปลอมมาแล้วกลับมามดูตัวจริงได้กันเปรี๊ยะเลย มองเห็นจ้อเลยไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ที่ไหนก็ไป แม่ที่สูดบ๊อบน้ำมันไม่เห็นพลาดไปเลย บ๊อบจ้อเลย

พระพุทธเจ้าทรงทศความทุกข์ความทรมาน ความลำบากลำบาก เพื่อความเป็นศาสดารื้อขนสัตว์โลกออกจากหล่มลึก จึงไม่มีใครลำบากยิ่งกว่าพระโพธิสัตว์ก้าวเดินเพื่อความเป็นศาสดาสอนโลกนี้หนักมาก ปรารถนาเป็นล้าน ๆ ได้อย่างมาก ๑ รายเป็นล้าน ๆ ฟังซินะ ตั้งความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ผ่านไปได้เพียงรายเดียว นอกนั้นไปไหนหมด มันก็เรียกรวดของมันไป ไปไม่ไหวก็ตกค้าง ๆ เป็นพัน ๆ ตกค้างไปที่ละรายสองราย สุดท้ายตกค้างไปถึงพัน อย่างมากก็เหลือเพียงรายเดียว นี่ละความหนักแน่นของโพธิสัตว์จึงเกินสัตว์โลกทั้งหลาย ไม่มีใครเทียบในการทำความอุทิศสำหรับพยายาม ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้ารื้อขนสัตว์โลกขึ้นจากหล่มลึก ทรมานขนาดไหนก็ทนเอา ลำบากขนาดนั้นนะ

แม้เวลาถึงขั้นจะได้สอนโลกแล้วยังทรงท้อพระทัย ฟังซิ สัตว์โลกเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร หนักขนาดไหน พระพุทธเจ้าท่านทำความปรารถนามาหนักมากขนาดไหน ไม่มีใครเกินความลำบากลำบากของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา โดยเดินทางโดยโพธิสัตว์ ก็ตั้งหน้าตั้งตาจะสอนสัตว์โลก ทำความอุทิศสำหรับพยายามมาก็หนักมากพอ ทีนี้พอตรัสรู้บั้งขึ้นมาแล้วนี่จึงมามองดูสัตว์ ทีนี้ดูความจริงล้วน ๆ ละทีนี้ ตอนทรงปรารถนานั้นทรงคาดเหมือนกับเรานี้แหละ จะเป็นพระพุทธเจ้าสั่งสอนสัตว์โลก เป็นความคาดความหมายโดยยังไม่เห็นตัวจริง พอได้เข้าไปถึงตัวจริงได้แก่ตรัสรู้ธรรมบั้งขึ้นมาแล้ว ธรรมก็เป็นของจริง ศาสดาเป็นศาสดาองค์เอกที่จะสั่งสอนสัตว์โลก สัตว์โลกเป็นยังงี้ก็เห็นจริงไปหมดเลย ธรรมชาติที่จะนำมาสอนสัตว์โลกเห็นประจักษ์พระทัย สัตว์โลกที่จะทรงสั่งสอนก็เต็มพระทัยด้วยกัน สุดท้ายก็มาลงที่ว่าท้อพระทัย

ฟังซิ หนักมากไหมสัตว์โลก ถึงขนาดศาสดาองค์เอกได้ท้อพระทัย หนักมากไหม มันหนักขนาดนั้น หนักพวกสัตว์ที่จมอยู่ในกองทุกข์ที่จะรื้อขนขึ้นมาจากกองทุกข์ มันไม่ยอมฟังเสียง มันจมอยู่ในนั้นไม่ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรมแหละ ที่ว่ารื้อขนขึ้นยาก มันหนัก คือไม่ยอมฟังเสียง นี่ทำให้ท้อพระทัย มองดูนี้มีตื้อ มีตเฉย ๆ ธรรมดาเหมือนอากาศมืดค้อยังชั่ว มันมืดด้วยฟืนด้วยไฟของบาปของกรรมเผาอยู่ในนั้น ไม่ได้มืดธรรมดา มีตธรรมดาไม่เป็นฟืนเป็นไฟ ใครก็เจอด้วยกันก็ไม่เห็นบ่นอะไร เพราะไม่เป็นภัย แต่มีตของบาปของกรรมนี้เป็นฟืนเป็นไฟเป็นมหาภัยมาตลอด นี่ละมาเจอเข้าอย่างนี้จึงทรงท้อพระทัย ประหนึ่งว่าการเป็นพระพุทธเจ้าชะงัก จะไม่สั่งสอนสัตว์

โลก ทรงทำความชวนชวายน้อยจะไม่สอนใคร อยู่โดยลำพังพระองค์ ไปโดยลำพังพระองค์ดีกว่า ความหมายว่าฉัน

แต่ความเป็นศาสดาแสดงมาแฉะใจ ก็เอาเรื่องเอาราวของท่านมา แต่ความที่ว่าท้อพระทัย ก็ไม่ได้ท้อพระทัยแบบจะปล่อยวาง ทรงพินิจพิจารณาด้วยพระญาณรอบพระจิตของท่านตลอดเวลา สิ่งที่ผ่านมาเห็นอยู่นี้ สิ่งทีพิจารณาเพื่อจะแก้ไขยกหรือรื้อฟื้นกันขึ้นก็พิจารณาอยู่อย่างนี้ ถึงขนาดท้าวมหาพรหมมาอาราธนา ท้าวมหาพรหมอยู่พรหมโลก ทรงเล็งเห็นพระพุทธเจ้าซึ่งกำลังทรงท้อพระทัยต่อการสั่งสอนสัตว์โลกอยู่นั้น ทางนั้นก็ ภาษาของเราเรียกว่าเสียอกเสียใจ กลัวสัตว์ทั้งหลายจะหมดหวังว่าฉันจะจมไปอีกตามเดิม จึงได้มาอาราธนาพระพุทธเจ้า ลงมาอาราธนานะ

มาราบทูลท่านถึงเรื่องว่า สัตว์โลกนี้ไม่มีตนาสาโหดไปเสียโดยถ่ายเดียว ผู้ที่ยังมีมลทินเบาบางก็ยังมีอยู่มาก ขอพระองค์อย่าทอดอาลัยไปเสียถ่ายเดียว ขอทรงพระเมตตาสงสารสัตว์โลกที่พอที่จะถอดจะถอนจะจุดจะลากไปได้ ขอได้แนะนำสั่งสอนต่อไป ถ้าเราจะพูดธรรมดาแล้วก็เหมือนหนึ่งว่า ท้าวมหาพรหมนี้มีความรู้ความสามารถยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าถึงขั้นเป็นองค์ศาสดา ยังต้องให้ท้าวมหาพรหมมาสอนมาอาราธนา คิดอย่างนี้ก็ได้อันเรา แต่ความรำพึงของพระพุทธเจ้าที่ทรงรำพึงถึงสัตว์ทั้งหลายที่เห็นได้ชัดเจนแล้ว มีตนาเหลือประมาณ ๆ กำลังพิจารณา ๆ ท้าวมหาพรหมก็มาในตอนนี้ ส่วนที่พิจารณาผู้ที่มีมลทินเบาบางมากน้อยนั้น ใครจะกินศาสดา ท้าวมหาพรหม ๑๖ ชั้นพรหมโลกมาต่อกรกับพระพุทธเจ้าก็หายไปหมดเลย ใครจะหยั่งทราบละเอียดลออทั่วถึงยิ่งกว่าองค์ศาสดาจะ ท้าวมหาพรหมก็ทราบเพียงเท่านั้นมาทูลอาราธนา นี้เราแยกเป็นแขนง ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

ในขณะที่ท้าวมหาพรหมวิตถวิจารณ์ กลัวพระองค์จะปล่อยไปเสีย ทั้ง ๆ ที่พระองค์กำลังพิจารณา ๆ ส่วนได้ส่วนเสียบวกลบคุณหารด้วยพระญาณหยั่งทราบต่อสัตว์ทั้งหลายอยู่เวลานั้น เมื่อเสร็จแล้วก็ทรงพิจารณาเลือกเฟ้นสัตว์โลกในวัฏจักรนี้มี ๔ ประเภท นั้นแยกขนาดนั้นเวลาพระพุทธเจ้าแยก ท้าวมหาพรหมรวมเลย สัตว์โลกที่มีมลทินเบาบางยังมีอยู่มาก แต่ไม่ได้แยกเหมือนพระพุทธเจ้า เวลาพระพุทธเจ้าทรงแสดงออกนี้เรียกว่าแยก มีอยู่ ๔ ประเภท

ประเภทที่หนึ่ง อุกมฤตัญญู นี้เรียกว่าผู้ที่มีมลทินเบาบางที่สุดแล้ว เตรียมพร้อมที่จะออก ที่จะหลุดพ้นจากทุกข์

ประเภทที่สอง ก็หนุนกันมา ก็ดังที่เราเคยพูดแล้วก็ไม่อยากพูดซ้ำซากนะ ประเภทที่หนึ่ง เช่น ยกเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ว่าฉันเลย แน่เราก็เคยพูดแล้ว แล้วก็หนุนกันมา ๆ ประเภทที่สองหนุนกันไป

ประเภทที่สาม ต้องได้บรกกัณอย่างสะบันหันแหลก

ประเภทที่สี่ ปทปรมะ ประเภทไม่เอาไหน เข้าใจไหม กับประเภทที่กำลัง ตะเกียกตะกาย ทั้งจะบินขึ้น ทั้งปทปรมะลากขาลงมา จะก้าวเข้าทางจงกรมมันก็ลากขา ออกมา นั่นนะหมอนมันว่า เข้าใจไหม มันลากขาออกมา อันนี้ก็ทั้งห้วงหมอน ทั้งห้วง ทางจงกรม ขาเลยถ่างอยู่ พวกขาถ่างพวกนี้ นี่ประเภทที่สาม เนยยะ แปลว่า ผู้พอแนะ นำสั่งสอนได้ คือ ไปได้ถอยได้ ตีได้ชู้ได้ เป็นกลาง ๆ อยู่ในท่ามกลาง ประเภทเนยยะ พอแนะนำสั่งสอนได้ เป็นประเภทที่สาม ประเภทที่สี่เรียกว่าหมดหวังโดยประการทั้งปวง มีแต่รูปแต่นาม ลมหายใจอยู่ฟอด ๆ เท่านั้นแหละ อยู่ไปวันหนึ่ง ๆ พร้อมแล้วที่จะจมนั้นมันก็จมอยู่แล้ว ฐานของมันก็จมแล้ว พอลมหายใจขาดมันก็ฝังเลย

มี ๔ ประเภท พระองค์ทรงพิจารณาแยกขนาดนั้น ส่วนทำวมหาพรหมรวมลงมา ก็มาแยกเพียงว่า ในจำนวนที่หนาแน่นด้วยความมืดหนาในกรรมทั้งหลายมีมาก ๆ แต่ ผู้ที่จะหลุดพ้นไปก็ยังมี เรียกว่า ผู้มีธุลีเบาบาง ก็แยกเพียง ๒ เท่านั้น ผู้มีธุลีเบาบางมีอยู่ นอกนั้นก็หนาทั้งนั้น ส่วนพระพุทธเจ้าแยกถึง ๔ ประเภทเต็มอัตราของสัตว์โลกที่บรรจุกอยู่ในสามแดนโลกธาตุนี้ แยกได้ ๔ ประเภท จึงต้องทรงแนะนำสั่งสอน จากนั้นก็เริ่มสั่งสอน

อย่างที่พวกเราทั้งหลายได้ยินทุกวันนี่ว่า พุทธมา จ โลกา นี้ในนามของทำวมหาพรหม ลงมาอาราธนาพระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมโปรดสัตว์โลก เป็นบุคคลาธิษฐานเข้ามา ส่วนธรรมาธิษฐานที่มีอยู่ในพระทัยก็คือ พระเมตตาล้วน ๆ ที่จะสั่งสอนสัตว์โลก แต่กำลังพิจารณาเล็งญาณดูสัตว์โลก เวลานั้นทำวมหาพรหมก็เข้ามาผ่านในระยษะนั้น

พอพูดอย่างนี้เราก็ยังระลึกได้ ยายแก่คนที่ว่าอยู่หนองผือ ชื่อกั้ง แกอยู่บ้านของแก หลวงปู่มั่นอยู่วัด พวกเทพทั้งหลายมาเฝ้าฟังธรรมเทศนาว่าการ ถามปัญหาต่าง ๆ กับหลวงปู่มั่น ทางนั้นแกอยู่บ้าน ฟังซิณะ แกเรียนหนังสือที่ไหน คนสมัยนั้นไม่ได้หนังสือแหละ ตั้งแต่แม่หลวงตาบ๊วยยังไม่เห็นได้ โคตรหลวงตาบ๊วยยังไม่เห็นได้หนังสือเลย จะมีกระเต็นออกมาแต่หลวงตาบ๊วยได้หนังสือมา ไม่ได้มาก ก็เพียงพอโกหกโลกก็เอา ว่าหลวงตา ป.๓ เขาก็ได้ เราก็ได้ ป.๓

แกนั่งภาวนาแกเห็นพวกเทพทั้งหลายมา นี่ละหลักความจริง ที่เห็นด้วยความจริง ด้วยจิตด้วยญาณความหยั่งทราบของแก แกไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนอะไรเลย แกดูของจริงของจริงที่ผ่านเข้ามา ๆ แกก็ดู มาเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์มั่นฟัง โอ้ย พระเณรนี่เต็มหมดเลย ถ้าวันไหนยายกั้งมาวันนั้นพระเณรรับล้างบาตร เช็ดบาตรปูปับ ๆ เสร็จแล้วก็แอบเข้ามา ทางนี้ก็ขึ้นไป ศาลาเตี้ย ๆ ดูจะประมาณเมตร เมตรกว่าเท่านั้นแหละมั้ง เป็น

สองพัก พักกลาง พักหนึ่งพระท่านฉัน ศาลาไม้ใหญ่แหละ พอฉันเสร็จแล้วแกก็ขึ้นมา
พ่อกแม่ครูจารย์ก็นั่งอยู่ที่นั่น

เราทัพพีก็แอบอยู่นั้นแหละ ทัพพีแอบอยู่กับหม้อแกงนั้นแหละ แต่ไม่ได้รสได้
ชาติของหม้อแกง สู้ยากังไม่ได้ เวลาแกมาบรรยายแกไม่ได้สงสัยนะ แกถามเลย นั้น
เห็นไหมละ เอาความจริงมาถาม ทำไมพวกอะไรที่มาจากข้างบน ๆ นั้นนะ ไม่ได้
เหมือนกันเลย นั้นฟังซินะ ความละเอียดลออต่างกันเป็นลำดับลำดับมา มาเป็นคณะ ๆ
โอย เต็มห้องฟ้า มอลง ๆ เข้าหนองผือ ๆ มาเป็นระยะ เครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวของหลัก
ธรรมชาติของความจริง แต่ละคณะ ๆ ไม่เหมือนกันเลย ทำไมเป็นอย่างนั้น ทำไมไม่
เหมือนกัน แล้วสุดท้ายที่เหลือง ๆ มานั้น โอย เหลืองอร่ามไปหมดเลย แพรพรรณ
สว่างไปหมด มาที่ไหนสว่างไปหมด อันนี้เหลืองอร่าม แกว่านะ

เราก็จะคอยฟัง ทัพพีคอยฟัง ถึงไม่ได้ชัด ได้ดูก็เอา ท่านก็ไม่พูดมากแหละ
เพราะอันนี้เป็นสิ่งภายนอก มีการกระทบกระเทือนได้ มีส่วนเสียได้ ท่านก็พูดพอเหมาะ
เห็นไหมจอมปราชญ์ นั้นเป็นอย่างงั้นนะ

ท่านก็แยกออกไป มันเป็นตัวอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมของคนและสัตว์ อยู่ใน
มนุษย์เราก็ไม่เหมือนกัน มีคนทุกข์คนมีคนโง่คนฉลาด คนกรรมหนักกรรมเบา อันนี้
พวกเทพทั้งหลายก็อยู่ในอำนาจแห่งกรรมเหมือนกัน ท่านบอกว่าเทพ ท่านไม่บอกว่า
เทวดงเทวดากว้างขวางอะไร ท่านบอกว่าพวกเทพ อันนี้เขาก็อยู่ในวงของกรรมเช่น
เดียวกัน พวกนี้มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมต่างกัน พวกที่
หยาบก็เทียบเอาเรื่องความหยาบความละเอียด พวกนี้เป็นอย่างนั้น พวกนั้นเป็นอย่าง
นั้น มาตามขั้นตามภูมิของตน ๆ ที่มีกรรมเหมือนกันก็มาด้วยกันอย่างนี้ กรรมประเภท
หนึ่ง ๆ เป็นชั้น ๆ มา ท่านก็ย่อเอาว่าเป็นพวกเทพ เขามีหลายคณะ มีหลายชั้นที่มา
สวรรค์แต่ละชั้น ๆ ต่าง ๆ กัน

ที่นี้พอสุดท้ายแล้วก็ที่เหลือง ๆ นั้นละ แกถาม อู๊ จ้อนะ ที่เหลือง ๆ อร่ามสวย
งามมาก สว่างไปหมดนั่นคืออะไร นั้นก็ไม่ใช่น้อย ๆ เหลืองอร่ามไปหมดเลย แกว่ามา
สุดท้าย

เออ นั้นท้าวมหาพรหม ท่านพูดเท่านั้นแหละ ท่านไม่พูดมาก นั้นท้าวมหาพรหม
แกฟัง ฟังจริง ๆ นะ จ้อเลย คือแกได้เรื่องของแกมาแล้ว แกจะคอยฟังจากพ่อกแม่ครู
จารย์มัน ท่านก็อธิบายให้ฟังย่อ ๆ ไม่มาก ไม่เหมือนทางภายในแกกิเลส ถ้าเป็นเรื่อง
แกกิเลสใส่ผาง ๆ เข้าไปเลย เรื่องอย่างนั้นท่านพูดเพียงเล็กน้อย เมื่อมีผู้มาเกี่ยวข้อง
ท่านก็แยกแยะเพื่อให้เป็นหลักสักชีพยาน ตรงไหน ๆ ที่ควรเตือนท่านเตือนนะพวกนี้

เกี่ยวกับพวกนี้ท่านก็เตือนเหมือนกัน นะเห็นไหมละ แก่ไม่รู้ ท่านเตือน เห็นไหมละ ต่างกันอย่างไร

เวลาแกมาพูด พูดอย่างไม่สะทกสะท้านนะ นี่ละคนเรา เมื่อเอาความจริงที่รู้ด้วยตนเองชัดเจนแล้วมาถาม ไม่ได้สงสัย มีแต่คอยจ้อจะเอา ทางนี้ถามเป็นยังงี้ จ้ออยากฟังเรื่องราวทางนั้น

นี่ละเรื่องของยายกั้งแกพูดอย่างนั้น แต่นาน ๆ มาทีหนึ่ง มาทีไหนเรียกว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์เหมือนกัน ท้องฟ้านี้สว่างไปหมดเลย พวกนี้มาท้องฟ้าอากาศนี้สว่างไปหมด ยิ่งคณะเหลือง ๆ มายิ่งสว่างใหญ่ อันนี้ยิ่งน่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าที่ผ่านมาทั้งหลาย ท่านมีyimนิตหนึ่ง

นำฟังนะเวลาแกพูด แกพูดอย่างตรงไปตรงมา แกก็ยังมีถามนะ แกก็มีความแบายคายของแก หลวงพ่อก็พ้นจากทุกข์ไปหมดถึงนิพพานแล้ว ยังทำความพากความเพียรหาอะไรอีก บทเวลาจะถาม คนตรงไปตรงมาเป็นอย่างนั้นแหละ ก็จิตของหลวงพ่อดึงนิพพานแล้วสว่างครอบโลกไปหมดเลย แล้วหลวงพ่อก็ภาวนาหาอะไรอีก ทางนี้ก็ตอบดีนะ ภาวนาจนตายแหละเขาถึงเรียกนักรบ ท่านว่าก็นำฟัง ก็ไม่ทราบว่าจะรบกับอะไร ก็รบกับความขี้เกียจขี้คร้านให้โลกนั้นแหละ ท่านแยกไปนั้นนะ รบกับความขี้เกียจขี้คร้านให้โลก เพราะโลกมันขี้เกียจ นั้นเห็นไหม ท่านตอบนำฟัง ทางนั้นหัวเราะฮา ๆ ๆ แก่ถูกใจหัวเราะ ฮ่า ๆ ๆ นั้นเห็นไหมละ หลวงพ่อก็จะทำภาวนาไปหาอะไร ก็หลวงพ่อดึงนิพพานสว่างครอบโลกไปแล้ว จะมาภาวนาหาอะไรอีก ภาวนาจนวันตายแหละ ท่านว่า เพื่อชำระความเกียจคร้าน ความเกียจคร้านก็ของพวกเรานี้แหละ นะท่านก็ตีมาตรงนี้ ท่านไม่ได้ว่า เพื่อชำระความเกียจคร้านของท่าน ความเกียจคร้านของพวกปะเซปะขามันออกอ้อมอ้อมอยู่ตามนั้น

แก่ถูกใจหัวเราะ ฮ่า ๆ ๆ นี่ละเห็นไหมเป็นยังงี้ แก่ถามใคร ว่าเทวดามีหรือไม่มี แก่ถามใครเมื่อไร พ่อแม่ครูจารย์ค่านเมื่อไร ไม่เห็นค่าน เป็นอย่างงั้นแหละ ของจริงถ้าหลงได้เจอเข้าแล้วไม่ต้องไปถามใคร ใครจะเชื่อไม่เชื่อ ค่านหรือไม่ค่านไม่สนใจ ความจริงเต็มสัดเต็มส่วน ไม่จำเป็นต้องหาสักขีพยานมาจากที่ไหนอีกแล้ว จำเข้าไปเลย ภายในก็เหมือนกันกิเลสสิ้นซากลงไป ผางเท่านั้นก็แบบเดียวกัน อันนี้ยังอยู่กับจิตด้วย อันนั้นยังมาเกี่ยวข้องนะ อันนี้อยู่กับจิต มันจำเข้าไปแถวนี้มันก็หมดเลย

ที่กล่าวมาเหล่านี้พุทธศาสนาเราเป็นยังงี้ เอาเทียบกันสิ โลกนี้มีกี่ศาสนา เทียบน้ำหนักเทียบข้อเท็จจริงกัน เอามาพิสูจน์กัน พระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้แบบเดียวกันหมด ไม่มีองค์ใดแข่งองค์ใดได้เลย เหมือนกันหมดไม่ทราบจะแข่งอะไร ศาสนาต่าง ๆ นั้นเถียงกันวันยังค่ำ ศาสนาพุทธมีเท่าไรไม่ได้เถียงกันนะ คือแบบเดียวกัน

เห็นอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน ไม่มีที่จะคัดค้านต้านทานกันได้เลย ของจริงเจอเข้าไปแล้วแบบเดียวกันหมด พวกปลอมเจอเข้าไปแล้วมันก็แบบเดียวกันอีก พวกเถียงตลอดวันยังค่ำไม่มีที่สิ้นสุดยุติคือเรื่องของกิเลส ก่อความวุ่นวายไม่มีอะไรเกินกิเลส ทำให้โลกทั้งหลายได้รับความเดือดร้อนสับสนวุ่นวายนี้คือกิเลส

ธรรมไม่มี ธรรมชำระสิ่งยุ่งเหยิงได้มากน้อยค่อยเบาไป ๆ ชำระจนหมดโดยสิ้นเชิงภายในใจแล้ว เรื่องสมมุติทั้งหมดนี้จะไม่เข้าแทรกในหัวใจของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ได้เลย เป็นหลักธรรมชาติ จะมีอะไรเต็มโลกเต็มสงสาร จิตท่านผ่านไปหมดแล้ว อะไรจะเอื้อมถึงละ มันก็เป็นสมมุติทั้งนั้น กองหนาแน่นขนาดไหนก็คือกองสมมุติวิมุตติยังเห็นอยู่ตลอด จะไปท่วมทับวิมุตติให้จมลงไปไม่มีทาง จากสมมุติที่ไปทับถมไม่มี นี่ละศาสนาพุทธเรา

เรานะวิตกวิจารณ์ถึงเรื่องศาสนา ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยาม เอาธรรมมาจับ เอาความจริงกับความปลอมมาจับกัน อันนี้ปลอมอันนี้จริงเอามาจับกัน เช่น ธนบัตรจริงกับธนบัตรปลอมมันคล้ายคลึงกัน มันกองพะเนินเทินทึกอยู่ที่นี่ แล้วผู้ที่ไม่รู้ธนบัตรจริงธนบัตรปลอม ก็ล่อแหลมต่ออันตรายไปตลอดสายเลยนะ นอกจากผู้รู้ธนบัตรจริงธนบัตรปลอมแล้วก็ไม่มีปัญหา แต่แล้วผู้รู้จริงนี้แหละเป็นหวังของพวกจอมปลอมรู้ปลอมตาไม่ถึงสิ่งของ แล้วจมไปได้เพราะสิ่งหลอกลวงจากสิ่งจอมปลอมทั้งหลายเหล่านี้ กิเลสมันเป็นตัวจอมปลอมเต็มโลกเต็มสงสาร ยิ่งทุกวันนี้ยิ่งหนาแน่นมองหาธรรมแทบไม่มี ทั้ง ๆ ที่เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ มองไปไหนมีแต่กิเลสห้อมล้อม

เราก็ว่าเรามีหนังหุ้มห่อ หนังกิเลสมันยังหนายิ่งกว่านี้ มองหาหนังเราไม่เห็นเลย หนังกิเลสมันห่อไปหมด คือมันหนาแน่นขนาดนั้นในหัวใจของสัตว์โลก กิริยาท่าทางอะไรแสดงออกไปมีแต่กิเลสเปิดทาง ๆ ไว้ แล้วลากออกไปให้คิดให้อ่าน ให้ปรุง ให้แต่งให้เกิดความสับสนวุ่นวาย ตั้งแต่ตื่นนอนถึงค่ำ ๆ ถึงหลับ ๆ นี่มันหลับได้นะ ถ้าหลับไม่ได้ตายนะมนุษย์เรา ความยุ่งเหยิงวุ่นวายที่กิเลสก่อ พวกเรายังไม่เห็นโทษของมันเลยนี้ว่าไง หนาหรือไม่หนาเอาตรงนี้ซิ ก็มันเคยทับถมโจมตีเรามากต่อมาก ควรจะได้ข้อคิดอ่านไตร่ตรอง พอจะได้มีความเข็ดหลาบบ้างมันกลับไม่มีนะ

มันไม่ทำให้ใครเข็ดหลาบละชั้นชื่อว่ากองทุกข์ ทุกข์เท่าไรยิ่งติดยิ่งพัน ให้เข็ดหลาบไม่มี นอกจากธรรมเข้าไปชะล้างบั้งเท่านั้นรู้ตัวพื้น ๆ กลับตัว ๆ ถ้าไม่ใช่ธรรมไม่มีทาง หมดจริง ๆ สัตว์โลกนะ มีธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องชะล้างพอได้มองเห็น พอมองเห็นแล้วก็รู้โทษรู้ภัย รู้ดีรู้ชั่ว มันก็หาทางออก พอหาทางออกธรรมท่านก็เข็ดเรื่อย ๆ ดิ่งเรื่อย ลากเรื่อย เราก็ดำเนินตามท่าน ก็ก้าวออกห่างไปเรื่อย ๆ

คำว่าศาสนาเราเคยพูดแล้ว มันเป็นสิ่งหลอกลวงของสัตว์โลกร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เพราะคำว่าศาสนาๆ ใครก็ตายใจ ศาสนาเขาก็ต้องหมายถึง ธรรมเป็นที่ตายใจ คำว่าศาสนาเอาออกมาจากธรรม แล้วมันเอาคำว่าศาสนามาเป็นเหยื่อล่อ ข้างหลังมีตั้งแต่มูตรแต่คูแต่เสี้ยนแต่หนาม แต่พินแต่ไฟเต็มอยู่กับศาสนาของคลั่งกิเลส ผู้ที่เป็นเจ้าของศาสนานั้นเป็นคลั่งกิเลส มีกิเลสเต็มหัวใจ นำกิเลสเต็มหัวใจนี้ออกประกาศตนเป็นเจ้าของศาสนา แนะนำใครสั่งสอนใครก็ลากลงจมลง ๆ มีแต่ความหนาแน่นด้วยกิเลส ตัณหา หนาแน่นด้วยความทุกข์ความทรมาน ที่นี้เวลาพิจารณาแยกมาแล้ว ไม่มีศาสนาเสียนั้นแหละเหมาะ ถ้าศาสนาประเภทนี้ไม่มีเสียดีกว่า จะไม่มีมหากภัยแทรกเข้าเป็นสิ่งหลอกลวงสัตว์ให้จมมากยิ่งขึ้นไป

ถ้าเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสแล้วไม่ต้องพูด มีเท่าไรก็ไม่มีเพื่อ พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ไม่มีเพื่อ พูดอย่างนี้ท่านทั้งหลาย ไม่ว่าจะอาจหรือให้ชี้มาเลยก็ได้ ก่อนที่จะพูดชี้ออกมาเลยก็ได้ ถ้าหลงตาพูดออกมาอย่างนี้นะ นี่มีน้อยไปนะ สามแดนโลกธาตุจะมาชี้นิ้วใส่หน้าหลวงตาวันนี้หมดเลย ชี้ยังงัย พระพุทธเจ้ามีก็พระองค์ ทางนี้ก็ยังไม่ชี้มากเพียงชี้ไปว่าให้ไปดมมหาสมุทร มหาสมุทรกว้างแคบลึกตื่นขนาดไหนไปดู ถ้าอยากรู้ว่าพระพุทธเจ้ามีจำนวนมากเท่าไร เอาเพียงมหาสมุทรเท่านั้นแหละเทียบ ไม่มากนะ มหาสมุทรนี้ เอามาเทียบกับพระพุทธเจ้าที่ทรงอุบัติขึ้นมาแต่กับไปไหนกาลใด ไม่มีต้นมีปลาย อุบัติขึ้นมาๆ

อย่างฝนตกเพียง ๗ วัน ๗ ค่ำ นี่ท่วมไปหมดไม่มีเหลือ พระพุทธเจ้าอุบัติมาตั้งแต่กับไปไหนกาลไปใดไม่มีต้นมีปลาย มากขนาดไหน ฝนตกเพียง ๗ วัน ๗ ค่ำ แต่พระสารีบุตรยังนับได้นะ ท่านบอกไว้ในตำรา ฝนตก ๗ วัน ๗ ค่ำ ความฉลาดของปัญญาญาณ พระสารีบุตรเป็นหนึ่งใน ฝนตก ๗ วัน ๗ ค่ำ พระสารีบุตรนับได้ทุกเม็ด พระพุทธเจ้าว่า ความรู้ชี้ปะตัวความรู้ของเธอ เรตถาคตให้ฝนตกตั้งกับตั้งกัลป์ ตถาคตนับได้หมดเลย นี่คือศาสตาดองค์เอก

แล้วศาสตาดองค์เอกนี้ทรงอุบัติขึ้นมาในโลกนี้มากขนาดไหน ตั้งแต่กับไปไหนกาลไปใด อุบัติมาไม่หยุดไม่ถอย แม้นานๆ จะมาต่อกัน แต่ต่อไม่ถอย ไม่ทราบว่าจะกับไปใดกัลป์ไปใด ไม่มีต้นมีปลาย จะจำนวนมากขนาดไหน น้ำมหาสมุทรท่านเทียบเพียงพอมประมาณ พระพุทธเจ้าจริงๆ แล้วมากกว่านี้เป็นไหนๆ อีก หลวงตาบัวดีไม่ตีจะไม่ได้กลับกุฎิแล้ว ถูกเขารุมตีเอา เพราะพูดอย่างนี้ เข้าใจไหม ให้ฟังให้ดีนะ

นี่ละที่ว่าพระพุทธเจ้าอุบัติมากขนาดไหน เทียบมหาสมุทร มหาสมุทรยังน้อยนิดเดียว เป็นแบบเดียวกันหมด นี่ละให้ความร่มเย็นแก่โลก ที่ว่าธรรมมีอยู่ๆ คือธรรมชาติอันนี้ละ เรียกว่า ธรรมธาตุ เทียบกับมหาสมุทร มีอย่างนี้ แล้วพระองค์ใดก็ตาม ไม่มี

การคัดค้านกัน ว่าแยกแยะจากกันในความรู้ความเห็น ในการแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก ไม่มีอะไรแปลกต่างกัน เพราะรู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน สอนอย่างเดียวกันหมด

ไม่เหมือนคนตาบอดหูหนวก หรืออย่างตาบอดคลำช้าง คนนี้คลำไปข้างมัน โอ๊ย. ช้างตัวหนึ่งมันเหมือนกับฝาเรือน คนหนึ่งว่าฝาเรือนอะไรโอบ้า คนนี้ก็อวดเก่ง ช้างตัวหนึ่งมันก็เหมือนกับปลิงนะซิ ปลิงยังงี้ กิ่งวงมันเหมือนปลิง โอ๊ย. ใสนี้ก็บ้าอีก สู้ซ่าไม่ได้ แก่งมาจากไหน ได้ความรู้มาจากไหน มาว่าให้ฟังหน่อย ช้างมันไม่ได้เหมือนฝาเรือนมันไม่ได้เหมือนปลิงนะ มันเหมือนต้นเสา คือไปคลำดูขามัน ใสนี้ยิ่งแล้วใหญ่ สู้ซ่าไม่ได้ พวกนี้เหลวไหล แล้วแก่งมาจากไหน เอาตอบหน่อยซิ ช้างมันเหมือนไม้กวาด เข้าใจไหม ทางมัน

เลยไม่ลงรอยกัน ทะเลาะกันก็ไปทะเลาะอยู่ที่รั่มมะกอกเสียด้วย พอตีลมโซย มาพัดมะกอก หล่นปิ้งมาใส่หน้าผาก โห ภูเขาแต่ปาก มึงเล่นทั้งตีนทั้งมือเลยหรือ ตาบอดเลยต่อยกัน ไม่ทราบว่าจะต่อยถูกต้นไม้ ต่อยถูกขวากถูกหนาม ส่วนจะต่อยถูกคนไม่มีทาง เข้าใจ นี้ละพวกเราพวกตาบอด ต่อยกันอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา เลยไม่ได้เรื่อง คนนี้นินทาคนนั้น คนนั้นสรรเสริญคนนี้ ๆ ไม่ได้ดูตัวเองเลยไม่ได้เรื่องนะ เหลวไหลทั้งนั้น พวกตาบอดคลำช้างเป็นอย่างนั้นละ วันนี้เอาแค่นี้ละนะ เหนื่อย

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd